

שְׁפִילָה לְהַמְרָה

ח אלול התשפ"ג
מפטיירין רַנִּי זְקֵרָה
(ישעיהו נד, א)

פְּרִשְׁתָּ כִּי-תֵצֵא

סיפור לשבת

"הַשֵּׁב תְּשִׁיבָם" (כב, ו)

מובא בספר "חיים שיש בהם": מעשה ביהודי אחד, מאנשי לודז', מקום כהונתו של רבי אליהו חיים מייזל זכר צדיק לברכה, שטייל ברחובות העיר, ומצא ארנק מלא כסף. כשבא לביתו, פתח ומצא בארנק סכום של אלף רובל. למחרת בבוקר, קרא היהודי בעיתון, מודעה מאחד הפריצים, שאבד לו ארנק ובתוכו מעות, ומי שמצאו ויחזירו, יקבל מאה רובל בשכרו. ללא היסוסים ולא חשבונות עשה היהודי את דרכו לבית הפריץ, והחזירו לו. שמח הפריץ כי אבדתו הוחזרה לו, נטל את הארנק מיד היהודי, מנה את המעות שבתוכו, פניו מעידים בו כמאה עדים, כולו חימה. כך היא דרכו של גוי, חשב היהודי לתומו, פיו ידבר שקרים, הבטיח להעניק מאה רובל וכבר התחרט. אבל המעשה לא הסתיים בכך, הפריץ החל צעק צעקות קללות חירופים וגידופים, גנב, כולכם גנבים! שני אלפים רובל היו לי בארנק, ואתה לא החזרת לי כי אם אלף! רעדה אחזתו ליהודי דנון אשר רצה לקיים מצות השבת אבידה, ולבסוף מעלילים עליו עלילת שוא. התחיל לדבר תחנונים, ושהוא מוחל על המאה רובל שהובטחו למוצא הארנק, ובלבד לא יעליל עליו כזאת, אולם דברי היהודי נפלו על אזנים אטומות. הפריץ מסר את דינו לערכאות. נחפו האיש אל בית הרב מרא דאתרא, וסיפר לו את כל הסיפור, הקשיב הרב לדברי היהודי, והרגיש כי אמת בפיו - בארנק שמצא לא היו כי אם אלף רובל ותו לא. פנה אליו והוכיחו: דע לך, כי צרה זו באה עליך, משום שבשעת קיום מצות השבת אבידה, היתה לך מחשבה זרה, לקבל שכר של מאה רובל, היה לך לקיים את המצוה - אפילו אבידתו של גוי - שלא על מנת לקבל פרס. עתה אם יש לך פרקליט המייצג אותך, אבקש שיאיל לבוא לביתי, להתייעץ מה לטעון בבית המשפט. יום הדין מגיע, הפריץ "מוכר" את סיפורו בפני השופטים. התובע האשים את היהודי, ולעומתו, הסנגור הצדיקו. בין הדברים פנה הסנגור אל הפריץ, ושואלו: האם כבודו מוכן להשבע, שאבד שני אלפי רובל! קפץ הפריץ ונשבע. שופטים נכבדים, פנה אליהם הסניגור - שבועותו של הפריץ במקומה עומדת, ואי אפשר כלל לפקפק בה, אבל היא מעידה, כלאחר יד, שהאבידה שמצא היהודי, אינה של הפריץ, מי שמחזיר אבידה - חזקתו כשר. רמאים וגנבים, אינם מחזירים אבידה. אם היהודי לא מצא אלא אלף רובל, הרי זוהי אבידה אחרת לגמרי, לא אבידתו של הפריץ, אני דורש להחזיר את האבידה, למי שמצאה..."

הפריץ עומד בפנים זעופות, השופטים ידעו כי שבועתו שבועת שוא, אבל כיצד יאשימוהו? משום כך התקבלה טענת הסניגור פה אחד, ופסק הדין יצא כי אלף הרובל שייכים ליהודי. זו תורה וזו חכמה!...

{ לאור הנר }

אשא עיני

בוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם
פרק ג' | על ידי שְׁמִירַת הַעֵינַיִם יִרְאֶה רַק טוֹב
בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל

כתב בעל ה"שפיע חיים" זיע"א (דברי תורה פרשת בא שצריך האדם לשמר עיניו ולקדשן מכל ראיה אסורה, ובה פלול שצריך האדם לקדש את עיניו שלא לראות רע באף אחד מישראל, אלא להסתפל תמיד על כל אחד מישראל בעין טובה ולראות רק את הטוב שיש בו, וכאשר האדם שומר את עיניו מכל משמר מכל ראיה אסורה, הוא זוכה שאינו רוצה לראות רע באף יהודי, והוא מעדיף שיתעוררו עיניו מאשר לראות יהודי אשר עובר עברה, ורחמנא ליצלן. ולזאת זוכה האדם כאשר הוא שומר את עיניו, מפני ששל ידי פך אין עיניו נתונות תחת ממשלת הסטרא אחרא והשמאה, ומי שרואה דבר עברה בחברו צריך לעשות תשובה על שעיניו טמאות מראיות אסורות, ולכן הודמן לו משמים לראות דבר פנה, כמו שכתבו הז"ל (תוספתא שבועות פרק ג): הרוצה עובר עברה מתחייב לראות, והרוצה עושי מצוה זוכה לראות. וכאשר האדם מקדש את עיניו הוא זוכה לעין טובה, לראות תמיד רק את הטוב שיש בכל אחד ואחד מישראל.

מדוע פה השתוקק משה לראות את ארץ ישראל?

ועל פי זה באר בעל ה"באר מים חיים" זיע"א (שער התפילה), מדוע פה השתוקק משה רבנו עליו השלום לעלות לארץ ישראל ולראותה בעיניו, וזאת מפני שמשה רבנו היה רוצה בעיניו הקדושות את הרוחניות שיש בכל דבר, ולכן רצה לראות את ארץ ישראל בעיניו, כדי לזכות להשביע נפשו מחיות אור פני ה' השוכן בארץ הקדושה, ואכן ה' נענה לו על תפלה זו, כמו שנאמר (דברים לד א): "ויצל משה מערבת מואב אל הר נבו ראש הספספה אשר על פני רחוב ויראהו ה' את פל הארץ".

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:27	20:48	18:36	ירושלים
20:25	19:50	18:53	תל אביב
20:27	19:50	18:47	חיפה
20:26	19:49	18:54	באר שבע

הבן איש חי

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן שח

מוקצה מחמת גופו

אסור לטלטל בהמה וחייה ועוף, אפילו לצורך גופן או מקומן, מפני שאין ראויים בשבת כשהם חיים. ולכן אפילו עוף שראוי לצחק בו התינוק כשבוכה, אסור לטלטלו.

בהמה וחייה ועוף מדדין אותם ברשות היחיד, והיינו שאוחז בצוארן ובצדדיים לסייען אם צריכים לכך משום צער בעלי חיים, ובלבד שלא יגביהם בענין שיעקרו רגליהם מן הקרקע, דמוקצים הם ואסורין בטלטול. ואף על גב דמוקצה אסור ככהאי גוונא לטלטל מקצתו, היתירו חכמינו זכרונם לברכה לדדות בעלי חיים משום צער בעלי חיים, אם הם צריכים לכך. אבל אם אין צריכין לכך, אסור לדדות אותם. והתרגולות אפילו אם צריכה לכך, אסור לדדות אותה, מפני שהיא מגבהת עצמה כשמדדים אותה, ונמצא זה מטלטל את כולה. אבל מותר לדחותה מאחוריה בידים, כדי שתכנס ללול אם ברתה ממנו. ולא היתירו לדדות אלא ברשות היחיד, אבל ברשות הרבים, ואפילו בכרמלית, אסור לדדות שום בהמה וחייה ועוף, גורה שמא יגביהם ויולידם, דלא אמרו חי נושא את

עצמו אלא גבי אדם, ולא בבעלי חיים. ומיהו לדחותם מאחוריהם אם ברחו, מותר אפילו ברשות הרבים.

פרעוש שקורין בערבי ברגו"ת, אסור לצודו, אלא אם כן הוא על בשרו ועוקצו. וכל דאפשר להפילו לארץ בלי נטילה בידיו, יש לעשות כן. ואסור להרוג פרעוש. וגם לא ימללו בידו גזירה שמא יהרגנו, אלא יטלנו בידו ויזרקנו.

כל מאכלים שאסורים בהנאה כגון בשר בחלב וערלה וכיוצא, שאינו יכול להאכילם גם לכלבים, אסור לטלטלם אפילו לצורך גופן ומקומן. וכן הוא הדין ביין ונסך, אפילו סתם יינם שאיסורו מדברי סופרים, דכל אלו מוקצים מחמת גופן, ואסור לטלטלם בכל אופן. אבל מאכלים שאסורים באכילה ומותרים בהנאה, כגון נבלות וטרפות, או בשר עוף בחלב וכיוצא בזה, כיון שהם עומדים להאכילן לכלבים, מותר לטלטלם כשאר מאכלי בהמה. וביצה שנולדה בשבת, וכן חלב שנחלב בשבת, ופירות שנתלשו בשבת וכיוצא בזה, שהם עומדים למאכל אדם, שאסורין לאדם בו ביום בלבד, אף על פי שיכול להאכילם לכלבים או לנכרים, כיון שאין עומדים לכך אלא לאכילת אדם אחר שבת, הרי זה אסור לטלטלם בשבת, אפילו לצורך גופן ומקומן. וכן הוא הדין טבל, שאסור לאדם בשבת מחמת שאינו יכול לתקנו בשבת, כיון דהוא מוכן לאדם, כי תיכף אחר שבת מתקנו ואוכל

אותו, הרי זה מוקצה מחמת גופו, ואסור לטלטלו בשום אופן, ואף על פי שאיסור תיקונו בשבת אינו אלא מדברי סופרים. ומיהו דבר שנמשך איסור אכילתו לאדם גם בחול, כגון החדש אף על פי שיש לו היתר לאדם אחרי זה, מותר לטלטלו לצורך מקומו, או ליתנו לבהמות או לנכרים, כיון שנמשך איסורו לאדם זמן הרבה.

מותר להעביר מעל השולחן פירוין שאין ראויין אלא לבהמה ולעוף, וכן מותר להעביר עצמות וקליפין הראויים לבהמה. אבל קליפי אגוזין ושקדים וכיוצא שאין ראויים לבהמה, אסור להעבירם ולטלטלם בידיו, או על ידי כלי, וגם אסור לטלטל השולחן בעודם עליו כדי לנערו בחוץ. כיצד יעשה, יטלטל השולחן כשיש עליו חתיכת פת וינערו בחוץ, לפי שקליפין אלו בטלים לגבי הפת, וכיון שהפת עודנו על השולחן יוכל לטלטל השולחן. ואם הוא צריך למקום השולחן, הרי זה מטלטלו ומנערו בחוץ, אף על פי שאין עליו פת אלא קליפין אלו לבדם. ובס"ק מקבציאל העליתי בסייעתא דשמיא, דדוקא לגבי פת בטלין קליפין אלו, אבל לגבי קליפין ועצמות שראויים למאכל בהמה דוקא, לא בטלי.

ספר חרדים

פרק סו [תשובה ה'] | דברי פבושין

'לב חרש מחשבות און' (משלי ו, יח) שְׁנְאוֹי מֵה', כְּדָרְתִּיב (שם, טז) 'שֵׁשׁ הִנֵּה שָׁנָא ה' וגו'. וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (יומא כט, א) הִרְהוּרֵי עֲבָרָה קָשִׁין מֵעֲבָרָה. וְכָתַב רַבִּי אֲבָרְהָם בֶּן עֲזָרָא דַמְטָמָא הִנְשָׁמָה הִטְהוּרָה, וְהִיא הִכְנָה אֶל הָעֲבָרָה פְתִירֶשָׁה אֶל הַזִּירְעָה. וְאָף עַל פִּי שְׁלֹא יִחָשֵׁב לְעֲשׂוֹת הַמַּחְשָׁבָה וְהַהֲרֵהוּר שְׁבֻלְבוּ, שֶׁהַצִּיּוֹר וּמִצִּיאוֹת הָעֲבָרָה פּוֹגְם וּמְרַחֵק הָאָדָם מִבּוֹרְאוֹ, וְעַל זֶה הִזְהִיר (במדבר טו, לט) 'וְלֹא תִתְּרוּ אֲחֵרֵי לְבַבְכֶם וְאֲחֵרֵי עֵינֵיכֶם', וְהָרִי הִמְתַּרְהָה דוּמָה לְמִי שֶׁנִּכְנָס בְּמִקּוֹם מִטְנֵף וּמִטְנֵף פֶּל בְּגִדְרֵי, הֲלֹא יִבּוֹשׁ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר (ישעיה א, טז) 'רְחִצּוּ הַזְּפוֹ'.

לב חושב בעניני גופו בעת הפלה או חזרת שליח צבור, גדול עונו מנשוא, ועליו נאמר (שמואל א ב, ל) 'יבויז יקלו' פדאיתא ביהר (ח"ב תרומה קעח, א), שאין לה בויז שמו גדול מזה, שהרי לפני מלך ואפילו לפני אהרן משריו, ברעש ורעד אדם עומד וירא פן ילכד בדבריו, כי חמת מלך מלאכי מות, וכל שפן חמת מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שאפילו משה רבנו עליו השלום היה ירא שגאמר (דברים ט, יט) 'כי יגרתני מפני האף והחמה'.

ועוד עונו גדול שהרי העיד עדות שקר בעצמו, שאמר בקריאת שמע 'ויעבדו ככל לבבכם', שהיא העבודה שבלב התפלה, והרי לכבו פונה מעם ה' לתענועי מחשבות, יאמר ה' עליו (ירמיה ב, יג) 'אתי עזבו מקור מים חיים לחצב להם בארות בארות נשברים' וגו'. וכתוב (שם יב, ב) 'קרוב אתה פניהם ורחוק מפליותיהם', וכתוב (ישעיה כט, יג) 'בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק חק ממני', וכתוב (מלאכי א, 1) 'ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי', שקראנו לו בתפלה 'אב הרחמן שמע קולנו' ובראש התפלה 'ה' שפתי תפתח', לעבדו ברחמימו קאב ובךחילו קאדון.

ספר חסידים

סימן ק"ז

כל המונע ספר תורה מלהכניס לתוך ארון הקודש כגון הקובל בב"ה לפני ההיכל וכן הרוצה להכריח ולדחוק את הקהל שיעשו חפצו והטובים אומרים שלא כדק אתה עושה עתידה תורה שתצנע ותכריח על נשמתו איש פלוני אל יבא למקום פלוני בשלום:

סימן ק"ח

ואם מעכב את התפלה והטובים אומרים שלא כדק אתה עושה ואינו שומע אליהם לעתיד לבוא מתפללים ומשתחוים ולא יזכה להיות עמהם:

סימן ק"ט

האומר לחבירו תושיט לי ספר יחקנו בימינו ולא בשמאלו לפי שהתורה נתנה בימין שנאמר (דברים לג ב) מימינו אש דת למו:

סימן ק"י

שער באשה ערוה וכל האמור בשיר השירים כגון בטנך ערימת חטים ושוקי עמודי שש שני שדיך וכו' וכל שדרך לכסות ערוה לאשה לגלות. בשבת אל ידבר אדם מאוחביו שמתו או שהן בצער כדי שלא יצטער. ואסור בשבת לדבר דברים בטלים דכתיב (ישעיהו נח יג) ממצוא חפצך ודבר דבר וכן מצינו בירושלמי אמיה דרבי ישמעאל הוה קא משתעי טובא אמר לה שתיקו דמילי אסירי. ואמר רבי אמי בדוחק חתירו שאלת שלום בשבת אלא מפני שהפה טרוד ורגיל ולמוד לדבר:

סימן ק"יא

הצמא לשתות מים לא יכרן ואחר כך ישפוך מהם, אלא שופך מהם ואחר כך מברך ושותה. ולא ישתה מהם ויתן לתלמידיו אלא אם כן שפך מהם שמא איסטניסים הוא ולא ישתה מהם וימות בצמא:

סימן ק"יב

אם חטא חבייך והתירית בו פלוני אל תעשה כן יותר, דע כי סופך ללקות ולא ישמע אליך ועבר עבידה, תכריז עליו רבנים התירתי בו והוא לא שמע להתראתי:

סימן ק"יג

ואם ירגנו העולם על צדיק פלוני אחד, שבא לו מקרה אחד רע, תאמר לו בעון הדור נתפש, שהצדיקים נתפשים בעון הדור, שנאמר (איכה ד, כ): "רוח אפיו משיח ה' נלכד בשחיתותם":

חידושים לפרשה

פי תבנה בית חדש ועשית טעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך פי יפל הנופל מקונו (כב, ח)

נ"ל בס"ד, ע"פ מ"ש רבינו האר"י ז"ל כי בסוף זמן בית שני רבו הצדוקין ופקרו המינים בתורה ונעשה פגם גדול המגיע לכתר, ולכן הוצרכו ר"ג ובית דינו להוסיף ברכה אחת בעמידה והיא ברכה אשר על המינים ועל המלשינים, שתיקן אותה שמואל הקטן לתקן בכתר, ופקרות זו היא היתה סיבה להריגת עשרה הרוגי מלכות (ע"ש), כנ"ל בשער הכונות ובעץ חיים ע"ש. וידוע מ"ש רז"ל במדרש (איכה רבה כד) ע"פ מה-לך אפוא פי עלית קלך לצנות, אמר [רבי] לוי אלו גסי הרוח. והטעם שקראם בשם גנות, כי הם גאים וגבוהים בעיני עצמם

כמו הגג, שאין נכנעים לקבלת רז"ל בביאור התורה אלא חולקים על הקבלה ורוצים לבאר ע"פ דעתם ושכלם. ולכן הפוקרים והמינים ג"כ נקראים בשם גנות, בעבור גסות הרוח שיש בהם. והנה בית המקדש שני נקרא בית חדש, מפני שקדם אליו בית ראשון ונחרב וחזר ונבנה שנית, ולכן לבנין שני קרי ליה בית חדש. וז"ש כי תבנה בית חדש דקאי על זמן בית שני, תזהר ותשמר לעשות מחיצה והבדלה בינך לבין המינים שנקראים בשם גנות, ולפי כי אלו בתחלתם היו מישראל ופקרו, לכך מייחסם על ישראל וקראם גגך, תעשה להם מעקה להכרל מהם שלא יכנסו בתוך מדרשכם ולא יטמאו אתכם, כי הם כל מגמתם למושך לבב ישראל אצלם ולהסית ולהדיח אותם מן תורתנו הקדושה. ולא תשים דמים בביתך, שלא תתחבר עמהם להכניסם בביתך, דהיינו בתוך מדרשים שלכם ובתוך אומתכם, כי יהיו מסיתים ומדיחים אתכם, ואז יהיו שופכים דמים לכם לטמאות את נפשותיכם, וכל המסית ומדיח אחד מישראל הרי זה שופך דמו, וכמ"ש (עבודה זרה יז ע"א) הרחק מעליה דרכך ואל תקרב אל פתח ביתה יבואו עליך בענות של קושיות להקשות לך בפסוקי התורה לסתור אותה, אתה תהיה זהיר ורזוי לסתור דבריהם ממקום שבאו עליך, וכמ"ש רז"ל כל מקום שפקרו המינים תשובתם בצידם, והזכירו בתלמוד איזה דברים בענין זה. זו המינוח, וכאשר - וזה הוא הטעם אשר תמצא בגמרא ענין אותם חמשה תלמידים שפקרו בתורה והסיתו והדיחו את ישראל ונתחייבו מיתה בסנהדרין. והם, מתי ונקאי ונצר ובוני ותודה. וכאשר הביאום וחרצו דינם להריגה, טען מתי ואמר להם מתי יהרג, והכתיב נא מתי אבא ואראה פני אלהים, אמרו לו אין מתי יהרג, דכתיב מתי ימות ואבד שמו. ואתיהו לנקאי, א"ל נקאי יהרג, והכתיב ונקי וצדיק אל תהרוג, אמרו לו אין נקאי יהרג, דכתיב במסותיים יהרוג נקי. ואתיהו לנצר, א"ל נצר יהרג, והכתיב ונצר משרשיו יפרה, אמרו לו אין נצר יהרג דכתיב ואתה השלכת מקורך כנצר נתעב. אתיהו לבוני, א"ל בוני יהרג, והכתיב בני בכורי ישראל, א"ל אין בוני יהרג, דכתיב הורג [את] בנך בכורך. אתיהו לתודה, א"ל תודה יהרג, והכתיב מזמור לתודה, אמרו לו אין תודה יהרג, דכתיב זוכה תודה יכבדני, ע"כ. נמצא אלו המינים הביאו הוכחות למעלתם מן פסוקי התורה, והם דברים בטלים לפרש דברי תורה שלא כהלכה, וגם החכמים לא אמרו להם דברים דברי שוטים ואין משמעות הפסוקים מדברים כאשר אתם אומרים, אלא הם באו כנגדם כפי השיטות שלהם, שהביאו סתירה לדבריהם כפי המשמעות של דברי שיטות [ש]להם לפרש לפי דרכם פסוק מתי ימות, וכן שאר המקראות הנז"ל. והיינו כי יותר נכון לדחות המינים מן משמעות דברים שהם משתמשים בהם לדרוש בוני ותודה ונצר ושאר דברים על שמותם, וגם הביא מקראות לפרש משמעותם על שמותם לרעה. ולז"א על אלו המינים והפוקרים כי יפול הנופל ממנו, ר"ל ממקום שבא משם יפול, הוא מפרש מתי ותודה ושאר מילות של הפסוקים על שמותם, גם אתה תביא לו הוכחה לרעתו מן מילות אלו עצמם הנוכחים בפסוקים. וכן נמי שאר דברים שפקרו בהם ומביאים קושיא מן המקרא לחזק דברי פקרות, גם אתה תסתור דבריו וקושייתו מאותו הפסוק שבא לטעון עליך, וכמ"ש כל מקום שפקרו המינים תשובתם בצידם. וזוהו פרשתי בס"ד רמו הכתוב(משלי כג, א) כי תשב ללחום את מושל בין תבין את אשר לפניך, פירושו מושל זה הצדוקי והמין, תלחום עמו שבא עליך מפסוקי התורה לסתור דברי תורה, הנה אתה לא תבקש עצות מרחוק, אלא בין תבין את אשר לפניך, כי תמצא תשובתו בצידי, וממקום שבא לטעון כנגדך משם תסתור דבריו ותנצח אותו.

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל ט סעף ט

ידע עוד, דצריך לנהר ככל אלו הפסוקים שבקלל זה, אפלו אם לא ירצה, רק לספר הענין לאחרים, דזה גם כן בקלל רכילות הוא, וכמו שכתבנו לעיל בהלק זה בקלל ג' סעף ג'.

סעף י

ומפני שהענין הזה נקל מאד להיות נקשל על ידו באסור רכילות, על כן נצטרף לציר בזה פמה ציורים ולהחייב הדבור בהן. כדי שמונעו יקיש המשפיל לכל פיוצא בזה. אך שלא יקוץ הקורא בו מפני האריכות, לא אכתב פה, כי אם ציור אחד, ואם ירצה ה' בסוף הספר יבואו עוד ציורים.

אם הוא רואה, שאחד רוצה להקנס לתנות לקנות סחורה אצל אחד, והוא מתבונן בטבע האיש ההוא, כי הוא איש תם, (הינו, שאינו חריף כל קף להבין ערמומיות בני אדם), והוא מפיר את טבע בעל התנות ההיא, שקל תשוקתו וקפצו הוא להשיג איש פנה לרמותו, אם בסחורה או במדות ובמשקלות או במקח, צריך לספר לו את ענין התנות ההיא ולהזהירו, שלא יקנס בה, אפלו אם כבר פסק עם בעל התנות ההיא שיקנה אצלו. וכל שכן אם הוא רואה בפרוש, שאחד רוצה לרמות לתברו בסחורה, (הינו, שמפנהו, פי היא מין סחורה פלוגית, שמפרסקת בעולם למין חשוב, והוא יודע שהוא שקר), או במדות ובמשקלות או בשווי המקח, בנדאי צריך לומר לו, כדי שלא יבוא לזה, אך מאד צריך לנהר, שלא יחסרו בזה הפסוקים הנל בסעף ב'.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות

עמותת "בצדקה תפוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלפלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות:
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד הרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

חיווק אמונה וביטחון

מתי תהיה מלחמת גוג ומגוג לפי החפץ חיים
ליקוט מדברים שאמר החפץ חיים זיע"א שהתקיימו לאחר זמן, וכן דברים שאמר על פי מקורות נאמנים ביותר לגבי התקופה הקרובה. אז דברים שאמר על פי מקורות נאמנים ביותר לגבי התקופה הקרובה.

לפני בערך מאה שנים החלה מלחמת העולם הראשונה, בהסתיימה חשבו כולם, מעתה יהיה שקט, אבל מרן החפץ חיים התחיל לדבר על כך שעומדת להיות מלחמה נוראה יותר שתהיה כעבור עשרות שנים, ובמשך שנים עד פטירתו, שהוא נפטר כמה שנים לפני השואה, התריע בפני תלמידיו ומקורביו על משהו נורא ביותר שמתקרב על עם ישראל ולפעמים דבריו היו מלווים בכבי מר ותלמידיו שאלו אותו איפה יהיה מקום בטוח? וענה להם על פי הפסוק בנביא, "ובהר ציון תהיה פליטה והיה קודש", ובארץ ישראל לא יקרה כלום.

כן המשגיח, רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, המשגיח דפוניבו, סיפר שמע מהחפץ חיים שמתקרבת מלחמה שניה שכנגדה מלחמת העולם הראשונה היתה משחק ילדים, ואח"כ תהיה מלחמה שלישית שכנגדה המלחמה השנייה, דהיינו השואה, תהיה משחק ילדים, ואז תבוא הגאולה. זה עדות של המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל. וכן סיפר רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, שנסע לחו"ל לפני השואה, והגיע לחפץ חיים ואמר לו החפץ חיים, עוד מעט תתלקח אש נוראה בעולם שהמלחמה העולמית הראשונה תהיה נחשבת משחק ילדים לעומתה, מי שרוצה לראות את הדברים זה על פי הספר שאל אביך ויגדך חלק ב' עמודים ס"ו וע"א, על פי הדרשות של המגיד רבי שלום שברדון זצ"ל.

וכן עוד עדות, סיפר המשגיח רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שמע מרבי אלחנן וסרמן הי"ד, שהחפץ חיים אמר לו שנגמרה מלחמת העולם הראשונה, שכתוב בחכמים ז"ל שמלחמת גוג ומגוג תהיה שלש פעמים, איפה זה כתוב? במדרש שוחר טוב על תהילים סימן קי"ח באות ל"ב, וכן כתוב המלבי"ם ביחזקאל פרק ל"ב פסוק כ"ט, והמלחמה העולמית הראשונה זה היה החלק הראשון של גוג ומגוג, והמשך החפץ חיים ואמר, שבעוד בערך 25 שנה יהיה החלק השני של גוג ומגוג, והדברים התקיימו כמו שאמר בצורה מדהימה כעבור 25 שנה מגמר מלחמת העולם הראשונה היתה השואה בעיצומה, והוסיף החפץ חיים שיעבור עוד זמן ואז יהיה החלק האחרון של גוג ומגוג ותבוא הגאולה, וזה מובא בספר לב אליהו בסוף פרשת יתרו.

מרן החפץ חיים נפטר בערך כשבע שנים לפני השואה, והמתבונן יראה איך שהדברים התקיימו כאחד הנביאים. דבר ראשון, בין שתי המלחמות של העולם הראשונה והשנייה היו 25 שנה כפי שאמר, על פי עדותו של רבי אליהו לאפיאן, שסיפר שרבי אלחנן אמר לו כך בשם החפץ חיים. דבר שני, שהמלחמה העולמית הראשונה היתה משחק ילדים לעומת השואה כמו שאמר במדויק, וזה על פי עדותו של רבי יחזקאל לוינשטיין ששמע על כך מהחפץ חיים על פי הספר שאל אביך ויגדך. דבר שלישי זה שהמלחמה נעצרה בשערי ארץ ישראל, מלחמת העולם השנייה, בדיוק כמו הפסוק שהוא הביא החפץ חיים, "ובהר ציון תהיה פליטה" כדי לומר שבארץ ישראל לא יקרה כלום. וכך מעידים תלמידים ששמעו מפיו של החפץ חיים, וזה על פי הספר על החפץ חיים והרב ישר, וכן שמע רבי איסר זלמן מלצר מהחפץ חיים על פי הספר שאל אביך ויגדך.

ולפי כל הנזכר לעיל, אם נשמע שהחפץ חיים אמר דברים לגבי התקופה בה אנו חיים, אז צריכים לקחת את הדברים ברצינות רבה מאד. והרב הצדיק רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א בשיחת חיווק שנשא לרגל תחילת זמן חורף השנה, אמר בתוך דבריו כך וזה לשונו: שמעתי מאנשים זקנים, הכוונה היתה מרבי אברהם פאם זצ"ל שזיכתי להיות אצלו בביתו בגיל 104, ויש סרטון על זה באתר, הרב פאם, קראו לו הרב החפץ חיים של אמריקה. אז הוא שמע מפיו שזוכרים שרבי אלחנן וסרמן היה באמריקה בשנת תרצ"ט, ואמר כך כמובן שצריך לחכות כל רגע לביאת המשיח, כי כמובן יש את המצב של אחישנה, אבל הוסיף רבי אלחנן וסרמן, מה שקיבל מרוח הקודש מהחפץ חיים, שיש בחינה של עשר שמיטות אחרי המלחמה הקשה, דהיינו השואה שהיתה מסוף תרצ"ט עד אמצע תש"ע, זה היה משך המלחמה שש שנים, מאז יעברו עשר שמיטות האלה שהם שבעים שנה של הכנה למשיח, ואח"כ זה הזמן של בעיתה, שזה זמן אחרון שצריך לבוא המשיח.

השואה נגמרה באמצע תש"ה וזו היתה שנת שמיטה, ומשנת תש"ו עד סוף שנה זו תשע"ה יש בדיוק עשר שמיטות, שהם שבעים שנה, וכן סיפר רבי מנחם צבי ברלין שליט"א ששמע סיפור זה בשם הרב פאם בצעירותו, וכן הגאון רבי אליהו שווי זצ"ל סיפר בשם הגאון רבי אהרון קוטלר זצ"ל ששמע מרבי אלחנן בשם החפץ חיים שיש שבעים שנה בין החלק השני של גוג ומגוג, דהיינו השואה, לחלק השלישי של גוג ומגוג ואז תהיה הגאולה.

אחרי כל זה נראה לנו לומר שחייבים לחשוש והמתבונן יראה איך שהדברים התקיימו כאחד הנביאים. דבר ראשון, בין שתי המלחמות של העולם הראשונה והשנייה היו 25 שנה כפי שאמר, על פי עדותו של רבי אליהו לאפיאן, שסיפר שרבי אלחנן אמר לו כך בשם החפץ חיים. דבר שני, שהמלחמה העולמית הראשונה היתה משחק ילדים לעומת השואה כמו שאמר במדויק, וזה על פי עדותו של רבי יחזקאל לוינשטיין ששמע על כך מהחפץ חיים על פי הספר שאל אביך ויגדך. דבר שלישי זה שהמלחמה נעצרה בשערי ארץ ישראל, מלחמת העולם השנייה, בדיוק כמו הפסוק שהוא הביא החפץ חיים, "ובהר ציון תהיה פליטה" כדי לומר שבארץ ישראל לא יקרה כלום. וכך מעידים תלמידים ששמעו מפיו של החפץ חיים, וזה על פי הספר על החפץ חיים והרב ישר, וכן שמע רבי איסר זלמן מלצר מהחפץ חיים על פי הספר שאל אביך ויגדך.

וברד"ק, רבינו דוד קמחי המפרש בספר יואל פרק ג' פסוק ה', כתוב לגבי מלחמת גוג ומגוג, שרבים מישראל יכלו והקדושים מיראי ה' ימלטו, ויש קבלה מהגאון מוילנא, שאם נשוב בתשובה לפני קיבוץ גלויות, מה שאנחנו מנסים לעשות כבר הרבה שנים, אם נשוב בתשובה לפני קיבוץ גלויות תקיים נבואת ישעיה, "וברחמים גדולים אקבצך" ללא מלחמות, ורק אם לא נשוב בתשובה יתקיימו הנבואות הרעות חס ושלום שחלקם כבר התקיימו בשואה רח"ל. וזה הבאנו דרשות שלמות במשך השנים, שכשבתא בתוקף הדין המלחמה הנוראה, אז יגידו להרים נפלו עלינו, ולגבעות כסונו, מרוב הפחד והאימה שיהיה. דעש זה קדימון חרטה ברטה לעומת מה שיהיה, חרטה, זה קדימון. [המשך בשבוע הבא...]

**מתוך הרצאתו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בבית מדרש קהילות פז,
בני ברק
בתאריך 28.04.2015
לשמיעת שיעורים והרצאות
חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787**

לרפואה שלמה
רחל בת איבונה
יסמין בת אביגיל
מלוך ניה בת שרה

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלוט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה שרון
תמר בת שלמה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה ימיני